తెరసెల్లా

దొడ్లో కురిసిన వెన్నెల పాయలై ప్రవహించి, మంచం మీద తేలిన తెల్లటి దుప్పటిమీద, నిద్రపోయే మగతలో ఉన్న రాజు కాళ్ళకేదో స్పర్శ తగలటంతో మెలుకువవచ్చింది. మెల్లగా కళ్ళువిప్పిచూస్తే మల్లెపందిరి సందుల్లోంచి పడే వెన్నెల నీడలమధ్య మాలతి సన్నగా గాజులచప్పుడు చేస్తూ పాదాలుపట్టడం కన్పిస్తోంది.

'ఎందుకు మాలతీ! రోజూ కాళ్లొత్తుతావ్?'

'......'

'మాటలు రావనుకుంటాను'

'ఉహూ...'

'వచ్చునల్లే ఉంది'

'......'

'మాలతీ! నిన్ను ఒక్క ప్రశ్న అడుగుతాను. జవాబు చెప్తావా?'

'ఊ'

'నువ్వు చదువుకున్నదానివి కదా, ఏమిటీ మూఢనమ్మకాలు?'

'ఆ ప్రశ్న ఎన్నిరోజు లడుగుతారు?'

'నువ్వు జవాబు చెప్పేరోజు వచ్చేదాకా.'

'నేను చదువురాని మొద్దుని కనుక.'

'లేదు. నువ్వు చదువుకున్న మొద్దువి.'

'పరీక్షలు పాసయినంతమాత్రాన చదువొచ్చినట్టు కాదని మీరే అన్నారుగా!'

'ఈ సేవ అంతా ఏమిటి చెప్పు. నాకక్కర్లేదంటున్నాగా.'

'నా క్కావాలి.'

'ఆ నాడు పెళ్ళిపీటలమీద ముఖం భూమిలోకి దించుకు పోయేట్లు కూర్చున్న మనిషేనా మాట్లాడుతోంది?'

మాలతి ముఖం చంద్రుడివైపు తిప్పుకుంది. చంద్ర కిరణం ఒకటి సూటిగా నుదుటిమీది తిలకంలోదూకి తళుక్కు మంది. కళ్ళల్లో తారకలు కదిలాయి.

చంద్రుడికి మబ్బుతునక అడ్డమొచ్చింది.

మాలతి ముఖం రాజు గుండెలో దాచుకుంది. మాలతి తల్లో విరిసిన సన్నజాజులు సిగ్గుతో తూలిపోయాయి. చెక్కిళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. ఆ కళ్ళలోని దివ్వెల వెలుగులు తనకోసం ఆ అగాధాల లోతులు తరచి చూస్తాడు తను. ఆ లేచిగుళ్ళవంటి మీగడ మెత్తదనాలు, అందాల హొయలు, గాలికి నుదుటిమీద కదిలి వయారాలుపోయే ముంగురులు, సిగ్గులు పొంగించే బుగ్గలు, ఇంద్రధనుస్సు వంచి నట్లు చేసిన దరహాసపు చిందులు — అన్నీ తన కోసం తన ఆనందానికి, సుఖానికి, జీవానికి, ప్రాణానికి తాను తప్ప ఈ అందాల నిధులవైపు ఎవ్వరూ కన్నెత్తయినా చూడ వీలులేదు. ఈ సౌందర్య సామ్రాజ్యానికి తను సర్వాధికారి. సర్వం తనకు అర్పణచేసి తనకు తానుగా ఏమీ మిగలక కాలం గడిపే జీవికి ఏమిటి ప్రతిఫలం? తన ప్రాణం బలిపెట్ట మనకూడదూ? తన కంఠం ఇలా కోసి తీసుకుపోకూడదూ?

'మాలతీ! ఎందుకు కన్నీరు?'

'ఏమో! నాకు తెలియదు' నవ్వుతూ రాజు హృద యానికి హత్తుకొనే సమాధానం చెప్పింది.

'అవును, నీకు తెలియదు. నువ్వు ఏ పని చేసినా నీకు తెలియదు. కారణం ఆ పని నీకోసం కాకపోవటమే! నువ్వు ఏ పని ఎందుకు చేస్తున్నావో నాకు తెలియాలి. నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకుంటాను మాలతీ! నేను నీ ...' మృదువైన మాలతి చేతివేళ్ళు నోటికి సంకెళ్ళు వేశాయి.

'ఇంక మాట్లాడకండి.'

'నేను నీవాణ్ని. నా హృదయంలో మరొకరికి స్థానం లేదు.' ఈమాటలు చెప్పలేక పోయాడు. అతని గుండె కలుక్కుమంది. తను నిష్కల్మషంగా ఆ మాట అనలేకపోయాడు. తన మనసులో మాలతితోపాటు మరొకరికి స్థానమున్నా మాలతి అభ్యంతర పెట్టదు. సహిస్తుంది. తను మాలతికి అన్యాయం చేశాడు. స్త్రీగా మాలతి చేసిన పని చెయ్యలేక పోయాడు. ఆమెనుంచి దాచిన ఒకే ఒక రహస్యం, చేసిన పొరపాటు ఆమెకు విప్పి చెప్పాలి. నోరు విడిచి చెప్పటానికి అభిమానం అడ్డు వస్తోంది. తను చేసిన అన్యాయం మాలతికి తెలియక పోలేదు. అది ఆమె గుండెకు కోతపెట్టి ఉంటుంది. ఆ వ్యథకు మూలం తను, ఆమెకు తెలుసునన్న విషయం తనకు తెలిసినా ముఖతః ఒప్పుకోటానికి తాను పురుషుడు, అభిమాని దొంగ, జారుడు, ప్రేమకు అనర్హుడు.

ఈదురుగాలి రివ్వుమని దూసుకుపోయింది.

*　　　*　　　*

శాంత మాలతికి బాబాయి కూతురు. శాంతతో మొట్ట మొదటి పరిచయం పెళ్ళిలోనే. మరదలు హోదాలో తన్ను ఉడికిస్తుండేది. శాంతలోని చలాకీతనం, వికసిస్తున్న యౌవనం హృదయాన్ని సమగ్రంగా ఆకర్షిస్తాయి. తనకేం కావలసి

వచ్చినా శాంతే సమకూర్చేది. ఒక రోజున టిఫిన్ తీసుకొచ్చింది.

'నువ్వు టిఫిన్ తీసుకున్నావా ?'

'నువ్వయింతర్వాత.'

'నేను ఇన్ని తినలేను. సగం నువ్వు ...'

'అమ్మా! — ఆ సగంలో అక్కా నేనూ.'

'ఆ సగం మీ అక్కే కాజేస్తే!'

'నువ్వుంచుతావుగా.'

'మరి ఎంగిలి అవుతుందిగా.'

'మా అక్క ఎంగిలి ఫరవాలా.'

'మరి, నా....'

'ఛీ — '

'అయితే ఉండు' కొరికిన లడ్డూ నోట్లో కుక్కాడు.

"పో బావా" అంటూ లడ్డు నములుతూ శాంత వెళ్ళిపోయింది.

ఆ తర్వాత అత్తవారింటి కెళ్ళినప్పు డల్లా ఏంతోచేది కాదు. మాలతిని దగ్గరకూర్చోబెట్టుకుని కబుర్లు చెప్పే రోజింకా రాలేదు. దూరంగా, అన్యాపదేశంగా, తలుపు సందుల్లోంచి తియ్యగా బాధగా చూసుకోవటం తప్ప. కాలం గడుస్తోం దంటే శాంతతో కబుర్లు చెప్పుకోవటమే. అది వసపిట్ట.

'శాంతా, మీ నాన్న నేతిమిఠాయి వ్యాపారం ఏమైనా పెట్టాడా ?'

'ఏం ?'

'ఆఁ ఏంలేదు. నువ్వు కొంచెం ఒళ్ళు చేస్తేనూ—'

"మీ నాన్న కిరాణా కొట్టు వ్యాపారంలో దివాళా తీశాడా ?'

'అదేం ?'

'మరేంలేదు. నువ్వు పుల్లలా తీసిపోతేనూ.'

'మరీ చురక అంటించినట్లు మాట్లాట్టం ఎవరి దగ్గిర నేర్చుకున్నావ్ ?'

'నీ దగ్గరే. సరేకాని బావా! నువ్వు నిజంగా చిక్కిపోయావు.'

'నేను చిక్కిపోయానని ఇంతవరకు ఇద్దరే అన్నారు.'

'ఎవ రెవరు ?'

'ఒకళ్ళు మా అమ్మ....'

'నా కంత భాగ్యం పట్టదులే బావా! జ్ఞాపకం పెట్టుకుంటే చాలు' తల దించేసుకుంది.

'సరేగాని శాంతా! పెళ్ళెప్పుడు చేసుకుంటావ్ ?'

'ఏమో! చేసుకోవాలని లేదు బావా!' దించిన తల ఎత్తే పని లేకపోయింది.

'చెప్పటానికి సిగ్గుపడుతున్నావ్.'

'నీకు చెప్పటానికి సిగ్గెందుకు! నిజంగా చేసుకోవాలని లేదు.'

'అదేమిటి శాంతా! మంచివాణ్ని చూసి చేసుకోక...'

'ఆ మంచి వాళ్ళెవరూ పెళ్ళి కాకుండా లేరు. సరేగాని ఒకరు రెండు పెళ్ళిళ్ళు చేసుకుంటే ఏమౌతుంది ?'

ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పటానికి తన గొంతుక పెగల లేదు. శాంత మనసులోని భావం తెలుస్తూనే ఉంది. తన ముఖంలో రంగులు మారటం శాంత గమనించకపోలేదు.

'అదుగో పిన్ని పిలుస్తోంది. అయ్యో! నా మతి మరుపూ—నీ కింతవరకు ఆకులే ఇవ్వలేదు.' లోపలికి వెళ్ళింది శాంత.

తను అందరానిపండు. తెలిసికూడా తన్నే లక్షించటం చిత్రం. 'తను మాలతికి బదులు శాంతని చేసుకొనిఉంటే?' గుండెలో మూలగా దురాశ మూల్గినట్లు ఊహ కదిలింది. మాలతికి అన్యాయం చెయ్యటం. అగ్నిహోత్రం ముందు పురోహితుడు చేయించిన ప్రమాణాలసారం తనని కట్టివేస్తుంది. ఆ ఊహ రావటమే అధర్మం. కాని ఎలా కాదనటం—ఆ లేత హృదయానికి ఆశాభంగం కలిగించటం. ఇంతటి తియ్యదనాన్ని, హాయిని, సుఖాన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా ఒద్దని కాలితో తోసెయ్యటం...?

ఆకుమడుపులతో శాంత తిరిగి వచ్చినా ఆలోచనల్లో మునిగి ఉన్నాడు తను. మౌనంగా ఆకులు వేసుకున్నాడు.

'సున్న యెక్కువయిందా?'

'ఊహు.'

'మరి మాట్లాడవేం?'

'ఆకు లెక్కువయాయి.'

'తమ్మ పెడితే సరిపోలా!''

'నీకా'

'ఏం పెట్టకూడదా?'

'కలిసి రావద్దూ!'

చిన్న బుచ్చుకున్న శాంత ముఖం క్షణంలో మార్చేసుకుని మాట మార్చింది.

'నీ పెదిమలు ఎర్రగా పండాయి.'

'నీ పెదిమలు పండకుండానే ఎర్రగా ఉన్నాయి!'

'ఉహూ!' కళ్ళు తిప్పుతూ నొసలు ఇంద్రధనుస్సులా వంచింది.

'పండిన పెదిమలు పండకుండానే ఎర్రగా ఉన్న పెదిమలను తాకితే!'

'తే......'

తనలోని ఉద్రేకం కట్టలు తెంచుకుంది. తన కబంధ హస్తాలలో శాంత తీగలా విలవిల లాడింది. తనలోని పశుత్వం ప్రకోపించింది. అనువుకాని, వీలు లేని తప్పించుకుంటున్న శాంత దేహాన్ని క్రూరంగా అదిమిపట్టి ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

పట్టు విడిపించుకున్న శాంత 'తప్పు బావా...' అంటు తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయింది. ఆ మాట కొరడాతో కొట్టినట్లైంది. కిటికీలోంచి మాలతి ఈ దృశ్యాన్ని చూసి తప్పుకోవటం లీలగా కన్పించింది. తనకి ముచ్చెమటలుపోశాయి. ఏమిటి తనిప్పుడు చేసింది? తనమీద తనకే అసహ్యం వేసింది. మాలతిని ఏ మొహం పెట్టుకు చూస్తాడు. వెంటనే తొమ్మిది గంటలబండికి బయలు దేరి వచ్చేశాడు. ఆ వెళ్ళిపోవటం అందరికీ ఆశ్చర్యాన్ని, ఇద్దరికి బాధని కలిగించింది.

*　　*　　*　　*

ప్రాయశ్చిత్తం కథ అచ్చుపడింది. మాలతి ఆకథ చదవాలి. ప్రతి కథలోని పాత్రల గురించి చర్చించినట్లు ఈ కథకూడా చర్చనీయాంశం కావాలి. ఆ మాటల్లో తను నిజం

ఒప్పుకోవాలి. అందులో తను చేసిన అన్యాయాన్ని కడిగేసుకోవాలి.

రెండురోజులైంది. మూడురోజులైంది. మాలతి దాన్ని గురించే ప్రస్తావించదు. అచ్చయిన ప్రతికథని తూర్పారబట్టే మాలతి ఈ కథ చూడనట్టే తిరుగుతోంది. మధ్యాహ్నం టీ తాగేప్పుడు కన్పించేటట్లుగా బల్లమీద పెట్టాడు రాజు. మాటలు మారుస్తూ పత్రికను పక్కకి తోసేసి వేరే కబుర్లలోకి దింపింది మాలతి. ఎంత ప్రయత్నించినా రచనల్ని గురించి ప్రసక్తే రానివ్వటంలేదు. మధ్యలో తుంపి దేనికో అతుకు పెడ్తుంది.

రాత్రి వేపచెట్టుగాలి చల్లగా వీస్తుంటే పాలు తీసికొచ్చింది మాలతి.

'పాలు తాగండి.'

'పాలు తాగటానికి పరుగెత్తక్కర్లేదుగాని అట్లా కూర్చో.'

'తలుపులు వేసి వస్తా' తప్పించుకోబోయింది మాలతి.

'దొంగలు సేందు కేమీ లేవులే' చెయ్యిపట్టి కూర్చో పెట్టాడు రాజు.

'మొన్న పడ్డ కథ చదివావా?'

'ప్రాయశ్చిత్తం కదూ, చదివాను.'

'ఎల్లావుంది?'

'బావుంది.'

'ఇంతేనా?'

'అంతకంటె చెప్పటానికి నాకు కవిత్వం రాదు.'

'అందులో నాయకుడు పిరికివాడు, కాముకుడు,తుమ్మెద కదూ!'

'కాదు. ధర్మాధర్మాల్ని సమన్వయించి, ఉద్రేకాల పరిధిలో మానవత హద్దులు దాటకుండా బతుకుతున్న మనిషి.'

'మరి నాయిక?'

'ఈర్ష్యా స్వభావురాలు.'

'కాదు...నాకు మాటల్లేవు... దేవత.'

రాజు దేహాన్ని మాలతి తీవలా గాఢంగా పెనవైచింది.